

## **גבריאל קריכלי**

נולד ב-1979, ישראל

2001-2002 | איש טכני + תאורן – הזירה הבין תחומית

2002-2003 | איש טכני בבית הספר לתאטרון חזותי

2002-2006 | לימודים במחלקה לאמנות באקדמיה לעיצוב ואמנות בצלאל,

ירושלים

2002-2007 | עבודה עם קבוצת זיק

החל מ-2006 | מרצה לפיסול ומוסיקה בבית הספר לתיאטרון חזותי, ירושלים

2006 | "פרס בנק לאומי" עבור הצטיינות בלימודים

2007-2008 | מדריך במחנה נוער מתא"ן

החל מ-2007 | מרצה לפיסול במכללת "אבני"

החל מ-2007 | מרצה לפיסול במחלקה לעיצוב תכשיטים, שנקר

## **תערוכות יחיד**

2007 | "יש סוף", הרוזה, שוק בן יהודה, ירושלים.

2007 | "המתוקים והסיגריות" – אוצר לנס הנטר, גלריה 3 מטר, תל אביב

2008 | "לנופלים", אוצר פסח סלבובסקי, תערוכה במסגרת פרוייקט "נדבך", בית

האמנים, ירושלים

2008 | "1+1" תערוכה בשיתוף אבשלום סולימן, אוצרת מעיין שלף ,

גלריה קו 16 , תל אביב

## **תערוכות קבוצתיות**

2002 | "הערה 2", אוצרים לאה מאזאס ודייגו רוטמן, חצר סיידוף, ירושלים.

2002 | "הערה 3", אוצרים לאה מאזאס ודייגו רוטמן, בית ארגנטינה, ירושלים.

2003 | "קולה של המילה", אוצר הדס עופרת, עבודת סאונד בשיתוף בנימין אור,

הזירה בין תחומית, ירושלים.

2003 | "הערה 4", אוצרים לאה מאזס ודייגו רוטמן, מוזיאון אסרי המחותרות,

ירושלים

2006 | "טרמינל 1", תערוכת בוגרי המחלקה לאמנות בצלאל, נתב"ג.

2006 | "גנג בנג", אוצר חיים דלועל לוסקי, גלריה מנשר, תל אביב.

2007 | "שיבת ונוס" – אוצרים מנחם גולדנברג ועלמה יצחקי, אולם תצוגה

לאופנועי יוסאנג, תל אביב

2008 | "מיקס – ארט" – הצבת הפסל "1+1" בביאנלה לאמנות ראשון לציון,

אוצרת עירית פופר כרמון

### **פרויקטים עם קבוצת זיק**

2003 | מיוזיק מופע פתיחה, פסטיבל ישראל, ירושלים

2005 | "05-091138" במסגרת התערוכה "העברים החדשים, 100 שנה לאומנות

ישראלית", אוצרת דורית לויטה, מוזיאון מרטין גרופיוס באו, ברלין.

2005 | עשרים מופע חוץ על חוף עכו, פסטיבל עכו

2006 | שולחן חול פסל במסגרת התערוכה "ליל סדר" אגף הנוער, מוזיאון ישראל

2006 | עבודת יד "קבוצת זיק, עשרים השנים הראשונות", אוצר אלכס וורד, ביתן

פלבסקי, מוזיאון ישראל

### **פרויקטים נבחרים – במה ותאטרון וקולנוע**

2003 | "פולחן האביב" על פי סטרבינסקי מאת רובי אדלמן, עיצוב במה למופע

בשיתוף איתן רונאל ואריאל עפרון, פסטיבל עכו.

2004 | "מוות בנעלי בית" מאת אמיתי יעיש, עיצוב במה למופע בשיתוף נעם

דבר ויואב רכס, תאטרון המעבדה, ירושלים.

2005 | "ישראליות בפרט" עיצוב אביזרים וכלי נשק לסרטו של גבריאל בן חורין,

מ.ר.י הפקות, ירושלים

### **פרויקטים נבחרים – עיצוב תאורה**

2001-2002 | עיצוב תאורה להצגות רצות בזירה הבין תחומית

2001 | עיצוב תאורה למופע "רפאל": מאת ענת פיק

2001 | עיצוב תאורה למופע "דיבור ישראלי" מאת בינימין אורן גבריאלי בין חורין ונבו סבוראי

2002 | עיצוב תאורה למופע "הערה על פיסול" מאת איתן רונאל בהשתתפות שלי לימור, אריאל עפרון. תאטרון תמונע, ת"א

2002 | עיצוב תאורה לפרויקט "הרצל במוזיאון הטבע" בהשתתפות תלמידי בית ספר לתאטרון חזותי. מוזיאון הטבע ירושלים.

2002 (ת"א), 2003 (פריז) | עיצוב תאורה למחול "צבעים" מאת שלי אלאוף.

2004 | עיצוב תאורה למופע "נחלה" מאת הדס עפרת. פסטיבל עכו

2004 | עיצוב תאורה לפסטיבל "סאן-רע" בהפקת הזירה הבין תחומית בחצר החאן ירושלים

2007 | עיצוב תאורה למוזיאון הקרב בחצר תל חי, במסגרת שיקום מאה מבנים היסטוריים, משרד הביטחון והמועצה לשימור אתרים, אדריכל שמוליק דוידסון

## מוסיקה

פסקולים לסרטים והצגות:

2001-2003 | "ניסיון" – הרכב ודיאו מוזיקלי, הופעות חיות במ נוגנה מוסיקה חיה לוידאו בשיתוף אריאל עפרון, ערן זקס, ניב חכלילי ובינימין אורן. המופע עלה במספר מקומות ביניהם הזירה הבין תחומית ירושלים וסנימטק תל אביב 2001, 2007 | "Buster Keaton's Cops" – פסקול חי לסרטו של באסטר קיטון בשיתוף עם ערן זקס, פסטיבל הסרטים, ירושלים 2001. לילה לבן בסינמטק תל אביב 2007

2001 | "The Wake" – מוסיקה חיה וידאו ארט בשיתוף בינימין אורן, ערן זקס וניב חכלילי על פי ג'יימס ג'ויס, הזירה הבין תחומית, ירושלים.

2001 | "Iceollatio", מוסיקה חיה למופע מאת שירי אסא, קרן דמבינסקי ואילת פרידמן בית הספר לתאטרון חזותי, ירושלים.

2002 | "קונטע חולירע" – מוסיקה חיה למופע מאת יואב ריינס, בית הספר לתאטרון חזותי, ירושלים.

2005 | "עשרים" מוזיקה למופע מאת קבוצת זיק בשיתוך בינה רכס וחיים פרמונט, פסטיבל עכו.

2005 | "Trouble In Mind" מוסיקה לסרטו של יובל רימון, זיק הפקות, ישראל, ברלין

2006 | "The Making Of Twenty" מוסיקה לסרטו של יובל רימון, זיק הפקות, ישראל.

2007 | "ארגז חול" מוסיקה לסרטם של מאיה לוי ויונתן שוחט בהשתתפות סטודנטים של בית הספר לתאטרון חזותי. פסטיבל "טעימות מחול", הזירה הבין תחומית, ירושלים. פסטיבל "גוונים במחול 3", סוזן דלל, תל-אביב. פסטיבל "vdance" סינמטק תל אביב.

2008 | עריכה מוסיקלית והשתתפות בפס הקול למופע מאת להקת המחול יסמין גודר, אַחוּשִׁילינג

## דיסקוגרפיה

2002 | "חנה + חסיבה", "האט 1.0", מיקלטתקליטים 003  
Miklataklitim.com – miklat 003. hana + hasiba – slow1.0

2002 | אמנים שונים, "מרממות", מיקלטתקליטים, לאחוקי מינוס 001  
Miklataklitim.com – LHminus001 – v.a – mar mimavet

2002 | "כישלון", "צروب", מיקלטתקליטים, לאחוקי מינוס 003  
Miklataklitim.com – LHminus003 – kishalon – burned

2002 | "לא\_חוקי016 – גבי להלה" – סט תקלוט, מיקלטתקליטים, לאחוקי 016  
Miklataklitim.com – LHdocument016 – "loo\_hoki\_016 – gabi lala

2003 | "חנה + חסיבה", "חם לה בתחת", מיקלטתקליטים 005  
Miklataklitim.com – miklat005 – hana + hasiba – l.h.o.o.q

2003 | "גבי להלה", "להלהשיר – להלהשר", מיקלטתקליטים 007

Miklataklitim.com – miklat007 – gabi lala – lalasing lalasong  
2003 | "גבי להלה", "הגרעין הקשה – הופעה חיה", תיעוד הופעה בחאן  
הירושלמי מיקלטתקליטים – לא חוקי מרים 001  
Miklataklitim.com – LHmiriam001 – gabi lala live – hagarin hakashe  
2004 | "לא\_חוקי032 – גבי להלה" – סט תקלוט, מיקלטתקליטים, לאחוקי032  
Miklataklitim.com – Lhdocument032 – "loo\_hoki\_032 – gabi lala  
2004 | "מערוף", "אופיום 4+על4 בדרך לעזה, שושנה רקורדס 005  
shoshana records – shoshana 005 – maarof – opium + 4x4 on the way to  
gaza  
Fact Records- V.A Electronic Facts | 2004  
mille plateaux: Bizz Circuits play intifada ossspring vol1, nisbar li | 2004  
ha'zyin  
2005 | "צלפי צין", שושנה רקורדס 006  
Shoshana Records Shoshana 006, Zalafei Zion  
2006 | "להקת ישראל", תיעוד הופעה חיה ברוזה, שושנה רקורדס 010  
Shoshana Records 010 Ysrael  
2007 | "גבי להלה + נבו סבוראי", "אחד דיבר", שושנה רקורדס  
2008 | "ישר 1" ליאור אשכנזי, גבי להלה, ואדים ואלון אבנת, מרי רקוקדס



ראיון: מעין שלף - גבי קריכלי ואבשלום סולימן

21.02.08 – 07.03.08

אבשלום סולימן וגבי קריכלי יצרו ביחד פסל אחד, במיוחד לחלל גלריה קו 16. הפסל, הנדמה כרהיט ששכפל את עצמו בצורה הנדסית והשתלט על המקום, משלב שני חומרים עיקריים בעלי איכויות שונות, שתי טכניקות של עשייה, ושני אמנים. הוא מכיל בתוכו בד שנקנה באיקאה, התפור בעבודת יד גסה לקורות עץ לא מעובדות.

הדיאלוג והמפגש בין האמנים לחלל ובין אמן אחד לשני, יצר תהליך פיסולי שונה מהרגיל, זהיר ועדין, בו נעשה ויתור על שליטה מוחלטת, וכול אמן הרוויח משהו וויתר על משהו אחר. כך הפסל הוא היברידי, שעשוי מהמרווח בין אמן אחד לשני. אחד פלוס אחד הוא תערוכה שהיא תוצר של שני האמנים, אך גם מושג שמדבר על עודפות, על צרכנות יתר. האם כשאתה קונה אחד, אתה באמת צריך את השני, אפילו אם זה באותו מחיר?

שיחה בין גבי קריכלי, אבשלום סולימן ומעין שלף, אוצרת הגלריה:

מ: למה רציתם לעשות תערוכה ביחד?

ג: אבשה שאל אותי אם אני רוצה לעשות תערוכה איתו ואמרתי בסדר. כבר במהלך הלימודים דיברנו על זה.

א: עשינו את גאנג באנג, כמה אנשים מהמחזור שלנו בבצלאל (תערוכה קבוצתית במינשר, אוצר: חיים לוסקי), זה היה בישול של דניאל יהל, ושם בעצם כבר עבדנו ביחד, אבל לא על עבודה אחת. רציתי לעבוד עם גבי כי אנחנו שונים מאוד. ג: בגלל הברדק הנפשי של אחרי הלימודים זה נראה טבעי לעבוד ביחד, ככה בעצם נוצר גאנג באנג.

א: אבל כאן זה מרגיש שונה. מה שמשמעותי בחוויה של העבודה שלי על התערוכה הזאת היה פרק הזמן הארוך שעבדנו עליה שבתוכו היו כיסים קבועים של עבודה. נפגשנו פחות או יותר פעם בשבוע בסטודיו של גבי.  
מ: איך התרחש תהליך העבודה ביחד? ממה התחלתם? מהחלל? מדימוי? מהחומר?

ג: בהתחלה היו שתי אופציות, לעשות שתי קבוצות של עבודות או עבודה אחת משותפת. וידענו שאנחנו רוצים לעשות עבודה ביחד. מבחינת אופי העבודה, לא רצינו לעשות ביצוע והפקה של רעיון שנקבע מראש, אבל גם לא אילתור חופשי. חשבנו על דימוי- בית על אוניה, והחלטנו שהדבר צריך לקרות בהחלטות פיסוליות שנלקחות תוך כדי. כך שמצד אחד היו החלטות נוקשות, אבל הן נלקחו בזמן שעבדנו. גם המה- סוג הבד או החרוזים לדוגמא, וגם האיך. העבודה היתה קצת סיזיפית.

א:היו פרקי עבודה של ביצוע, כמו סדרות. אבל בכול סדרה שמרנו על דברים שעושים את זה מעניין. למשל המעבר מהתכנון והרישום של הקשת הראשונה לביצוע השאיר מקום להחלטות נוספות. היה לנו זמן עבודה ביחד שבנה מערכת נכונה.

מ: מה היתרונות והחסרונות של עבודה ביחד לעומת עבודה לבד? היו לכם ריבים?

ג: אני יצאתי פגוע מפעילות קבוצתית בעבר אז התעקשתי להביע את דעתי והסתדרנו. בסרט בטמן מתחיל יש קטע שהוא מתאמן עם איזה לוחם גורו על ההר, והלוחם אומר: זה לא מה שאתה עושה, אלא הנכונות לפעול. כשאתה לבד הרבה דברים קורים לא מתכנן אלא מהרצון לפעול, ולפעמים אתה הורס ככה. זה עניין של אחריות. כשאני עושה לבד פסל או ציור הוא נהיה אמיתי רק ברגע שאני יוצא מהסטודיו, ועד אותו רגע זה לא נחשב, לא משנה מה קורה. אם הפסל הזה היה רק שלי הוא היה עכשיו מלא בנקודות כתומות, וטוב שהוא לא. למרות שנקודות כתומות זה תמיד משמח. אבל יש משהו מרכזי בלעשות אמנות שבשבילי כאן הוא לא נוכח.

א: המשהו הזה לא יכול לקרות באמת בשיתוף פעולה. זה אתגר שבא מבחוץ, זה דעתו של מישהו אחר. לפעמים הוא זורק לך משהו ואתה צריך לעשות החלטה, והוא מחדד לך את מי שאתה באותו רגע מכיוון שאולי לא היית מגיע אליו אם היית לבד בסטודיו. בסטודיו אתה מתמודד עם דברים דמיוניים, והתהליך הזה מכריח אותך להתמודד עם דברים קונקרטיים. הפסל הזה נמצא בדיוק באמצע ביני לבין גבי.

ג: אנחנו לא גילברט וג'ורג', אין לנו אג'נדה משותפת. זה משהו חד פעמי ביחס לתקופה הנוכחית.

מ: כעבודה חדשה שנעשתה במיוחד לחלל מסוים, במה זה מתבטא? האם יש משמעות לאופי החלל ולמיקום שלו?

ג: חשבנו על בית עם סירה כמשחק בין פנים לחוץ. שהחלל של הגלריה יהיה גם הפנים של הפסל. אבל ככול שהגעתי לכאן יותר פעמים, וראיתי את הילדות עם חצאיות הטוטו והבנים עם בגדי הג'ודו, אני מרגיש שהנוכחות של הפסל בחלל היא כמו לגלות אוצר. זה שהפסל מנסה להיות precious זה קשור לזה. הטקסטורה של הבד שהיא כמעט יוקרתית, או העיטורים. זה מזכיר לי בתי כנסת מרוקאים. וצריך לציין בהקשר זה שהמרואין הוא גרוזיני.

א: מה שטרי ויפה בעיני בפסל הזה זה שהוא מצליח להיות מערכת של דברים שעובדת ביחד, לפי הגיון פנימי. יש בו בין לבין. הוא בין precious לחרוזים מפלסטיק, בלי לבחור אף אחת מהאופציות.

ג: מבחינת הגודל הוא מתוכנן לפי התוכנית של הגלריה, וגם הצורה בה הוא בנוי, מבחינת החלוקה לחלקים, זה לפי מה אפשר להעלות במדרגות או להכניס בדלת...

א: לא ברור אם הוא בדרך החוצה, אם הוא מפליג או תקוע. הוא נראה כאילו בנו אותו בתוך החלל, אבל הוא זר שם. זה בעצם מודל אחד לאחד.

מ: אתם מרגישים שזה קשה לדבר על פיסול? האם אפשר להימנע מלהגיד "למה זה דומה"?

ג: קשה לדבר על פסל כשזה הפסל שלך, כי ההחלטות שלך לא תמיד נובעות

ממודעות. בשביל לייצר טקסט צריך צד שלישי.

א: אני בא מגישה של טקסט, לאנליזה צריך לתת את ליטרת הבשר שלה.

ג: תסביר, אני לא מבין.

א: צריך לתת את הדעת לבחירות שאתה עושה, כי לאיך יש משמעות של מה.

ג: זה אותו דיון בו אני תמיד אומר לך שהאיך והמה הם אותו דבר.

א: רגע. אני אומר את זה בהמשך למה שאמרתי על זה שהעבודה המשותפת מאפשרת לי לחזק את החלק שחסר לי. באמנות יש סף שקצת אחריו מתקיים ה"וואו" הזה שאמנות יכולה לתת. הסף הזה הוא לא מדובר. אני אמן שחושב כל הזמן בתוך העבודה, ודווקא הדיבור עם גבי, שהוא לא כזה, אפשר לדברים להיות פחות מתוכננים, יותר אינטואיטיביים. להתעסק יותר בצורה ופחות במשמעות. ג: אצלי זה הפוך, פתאום נאלצתי לדבר על "למה זה לא עובד". אולי הצד הטקסטואלי אצלי פחות חזק. אפשרתי לאבשה להכניס את הצד שלו עם הסקיצות והפנקסים, והוא השאיר לי את המקום להכניס את הצד שלי עם כלי העבודה.

מ: בואו נחזור רגע לחומרים, לבד שמזכיר בתי כנסת מרוקאים. זה קשור לאוריינטליזם?

א: מצאנו במהלך העבודה חנות בדים שקשורה לעניין הזה. נורא רצינו לקנות משם, אבל זה היה יקר מידי. אבל זה לא היה רק בגלל שזה יקר שלא קנינו. ג: זה כן היה בגלל זה.

א: זה הכול חלק מאותה אורגניות. הפסל היה יכול להיות עשוי מחומרים אחרים, אבל בסופו של דבר הוא עשוי מחומרים שבהישג ידנו.

מ: אבל בטח יש לחומרים סיבה יותר משמעותית מאשר מה שהיה בהישג ידכם? זה נורא פוסטמודרניסטי לדבר כל הזמן מסביב אבל לא לגעת במשמעויות.

ג: זה כמו כשאתה רואה אמנות של תרבויות עתיקות, אתה יכול להבין דברים על התרבות שיצרה אותם. אז כשאתה רואה את הפסל הזה הוא גם כמו רליק לתרבות- תרבות הצריכה. הבד מאיקאה הוא תרבות עיצוב הולנדית, החרוזים זה אפריקאי, העיטור אולי אינדונזי. הכול הוא כאילו שארית של תרבות שהיא מישמש של הכרויות שטוחות עם תרבויות עמוקות.

א: זה ברור שמה שאנחנו צורכים משפיע עלינו. אבל זה בעצם רליק לתרבות אד הוק של שני אנשים שנפגשו.

ג: פוסט מודרניזם זה בעיה של מודרניסטים. זה מושג שטוב למי שיש לו איתו איזה שבר. לי אין בעיה עם פוסט מודרניזם. אני חי ומבין את זה לגמרי. הפוסט מודרניזם זה כמו תרופות הומאופטיות. לוקחים צמח, מוהלים אותו אחד חלקי מאה במים, ואז לוקחים את התמצית שנשארה ומוהלים אותה שוב, ושוב, עד שלא נשאר משהו פיזי מהצמח במים, רק תמצית אנרגטית או זיכרון. כול הרמיזות התרבותיות הן כמו מהילה של מהילה עד שנשארת רק תמצית אנרגטית שהיא הפוסט מודרניזם. אין שום דבר קונקרטי או אמיתי באיך שהעולם בנוי מסביבנו ובאיך שאנחנו צורכים אותו, רק מהילות של מהילות.

א: יעקוב מישורי כתב על המחזור שלנו שפוסט מודרניזם זה הדיאטה שלו. שנשיונל ג'יאוגרפיק זה כמו נסיעה לאיי אנדמן, וזה אומר משהו על הצורה שבה אנשים עושים אמנות. זה גרם לי להשלים עם דברים שקודם לא היה לי איתם נוח. אתה יכול להיות מודע למערכת של מסמנים, אבל לשימוש בחומר מסוים לא צריך תירוץ. גבי אמר לי פעם: אם היה אפשר לכתוב על זה לא היה צריך לעשות את זה בפסל.



## לנופלים

פסח סלבוסקי, אוצר

זריז למדי ולא נרתע מעבודה קשה, גבריאל קריכלי המתאר בעבודותיו מציאויות מורכבות, בורך בסבלנות ואורך הרוח הנדרשים לכך. בשל הערכתו למיומנויות של עבודת האמנות רכש יותר מטכניקה גשמית אחת כאפיק ביטוי. אין צורך להסביר לו את שאף החשיבות הברורה של המרכיב הפילוסופי באמנות – איכות הרישום, נקבעת עקרונית מאופן מגע העיפרון בסיבי הדף.

ברצוני להזמין את פרימו לוי לומר דברים על למידה ולימוד: "ה'תלמידים המצטיינים בכיתה', אלו בעלי כושר הזיכרון הנודע, החוגגים את ניצחונותיהם בבחינות בעל פה...או המעמידים פנים כמי שהבינו דברים שלא הבינו כלל, בעלי היכולת להציג בטחון עצמי גם כהם חסרים אותו...הצטיינו פחות לכשנאלצו להתמודד עם עבודות המעבדה. מידות אחרות נדרשו כאן: צניעות, סבלנות, שיטתיות, מוטוריקה עדינה, ואף, וכי למה לא, עין טובה, חוש ריח מחודד, כושר עמידות מוצק, וגמישות לנוכח כישלון. ...האחד עזב [את המעבדה] בכל ערב ובעצם בסוף הקורס, כשהוא מלווה בתחושה כי 'למד לעשות דבר מה' אשר כפי שהחיים מלמדים אותנו שונה מהותית מ'ללמוד דבר מה'."\*

ובכל זאת נדמה לי שגם קריכלי "למד דבר מה".

\* מתוך: Primo Levi, Other People's Trades, London, 1989, pp.88-90



## לכל המעוניין

מי הוא גבי קריכלי. צייר? פסל? ואולי בכלל מעצב חלל, תפאורן? כל ניסיון להגדיר באופן חד משמעי את המדיום, התחום בו פועל גבי, נידון לכישלון. במובן הזה גבי הוא נציג מובהק של דור שאפילו ההגדרה 'אני אמן' לא מחייבת אותו. יכולת השיטוט והתמרון החופשי בין המדיומים, ביטול הגבולות וההיררכיות, שיכולים להיתפס בעיניים מודרניסטיות כחוסר עמוד שידרה, הוא הציר המרכזי סביבו נעה עבודתו של גבי. גבי מודע לחופש הגדול, הוא מודע גם לשוני בינו לבין החופש המודרניסטי, הטעון בלהט רדיקאלי וריחות מהפכה, בהתרסה, בהנפת דגלים, ולעיתים במרד. במובן מסוים החופש 'החדש' הוא משא כבד, אבן רחיים על צווארו של גבי, נוכחות שאי אפשר להתעלם ממנה וגבי לא מתעלם. התנועה הבלתי פוסקת בין המדיומים, חוסר השקט, השאלות הטורדות, הם הכוח המניע ומהגורמים 'ליופיים' האחר.

ממליץ בחום

יעקב מישורי